

Az Őrségben túráztunk...

Május 11-én, szombaton reggel a már megszokott módon, Győrben a Városháza mellett gyülekeztünk. A megadott időpontra minden győri felszálló megérkezett, indulhattunk is Mosonmagyaróvárra. Majd Jánossomorja és Bősárkány következett. A régi tagok mellett több új DPSE tagot is örömmel köszönthettünk sorainkban.

Szombathely felé vettük az irányt, ahol kis pihenőt iktattunk be. Fél tizenegyre értünk Magyarszombatfára, ahol az első megállónk a Fazekasházhoz vezetett. A fazekasairól híres településen egy eredeti állapotában megmaradt házat, műhelyt és égetőkemencét nézhettünk meg. A tárlatvezető hölgy nagyon szépen összefoglalta a település történetét, az itt élők megélhetési körülményeinek megváltozását, életvitelüket, kereskedelmüket. Talán a képeken is látszik, hogy mondandója mindenkinek lekötötte a figyelmét. Néhány tárgyat is kihozott a hölgy, amelyek készítési módja, vagy funkciója érdekes lehet a mai ember számára. Utána még mindenki fényképezhetett kedvére.

Utunkat a Sároglalium tanösvényen folytattuk – fordítva. Az útvonal Velemérről indul Magyarszombatfára, de mivel a templom nagyon híres – s emiatt rengeteg esküvőt, keresztelőt tartanak benne –, csak későbbi időpontra tudtam bejelenteni a csoportot. Nos, szép a túra útvonala, rétek, birkák, kertek és házak között vezet, kicsivel több, mint 5 km, de egyik irányból sincs túlzottan kitáblázva, inkább csak a Kéktúra jelzéseire hagyatkozhattunk.

12:30-ra értünk a veleméri templomhoz. Be kell valljam, hogy a DPSE-nek köszönhetően sokfelé járhattam már, és amikor a kollégákkal szóba került az Őrség, kicsit önös céllal ezt a templomot is belevettem az útvonalba. Akik ismernek, tudják, hogy életem nagy részében a művészetek valamely ágáról tanultam. Tudom, hogy az ember által alkotott és megmaradt legősibb emlékeknek nagy része a hithez, a katonasághoz és a halálhoz kapcsolódik. Ezek között olyan páratlan alkotások is létrejöttek, mint ez a piciny templom, és oly sok viszontagság után is megmaradt nekünk.

A templomot bemutató hölgy elmondta, milyen szerencsések vagyunk, hogy láthatjuk Aquila János 1377-ben festett freskóit, amelyeket nem restauráltak, csak konzerváltak! Igaza van, nem is tudom, mióta tervezem, hogy egyszer eljövök ide! A templom különlegessége, hogy az ablakokon beáradó felkelő nap sugarai a keresztény ünnepek bizonyos napjain csak azt a freskót világítják meg, amely ahhoz az ünnephez kapcsolódik. Néhányan mondták, hogy kint maradnak, sikerült őket meggyőzni, ha vannak olyanok, akik Amerikából, Új-Zélandról jönnek ide házasságot kötni, akkor talán érdemes lehet nekik is megnézni... Nagy öröm volt számomra, hogy a vidám társaság a templomba lépve elcsendesült. A félhomály, a templom 60%-át elborító freskók, a néni előadása és bemutatója mindenkit elvarázsolt vallástól, világnézettől függetlenül! Talán egy kicsit azon is elgondolkodtunk, hogy a régi korok embere mennyi időt és energiát volt képes befektetni abba, amit csinált, pedig nekik jóval kevesebb lehetőségük volt minderre, mint nekünk! És akik ezt látták, talán a sötét középkorról sem fogják azt mondani ezentúl, hogy sötét volt. Mert nem volt az!

A néni a fény egy olyan tulajdonságát is bemutatta, amely mellett naponta elmegyünk. Azt, hogy a napfény a falról, tárgyakról, ruhákról, (jelen esetben) freskókról úgy verődik vissza, hogy megfesti a környezetét. Ez mindenhol így van, csak mivel az ablakok kicsik, belül sötét van, ezért jobban látható. Az egyik kislány flitteres pólójáról visszaverődő fényt nem győztük lefotózni. Még épp szerencsénk volt, mert 13:00 után már egyik ablakon sem süt be a nap. (Aki meglátogatná a templomot, így tervezzen!). A néni előadása után még többen kérdeztek, fotóztak, és még az ateisták is azt mondták, hogy érdemes volt megnézni!

Majd ismét buszra szálltunk. A következő megállónk Őriszentpéter volt. A Szentúra Őriszentpéteren nevű túraszakaszt néztem ki, amely szintén magába foglal egy részt a Kéktúrából. Mivel a csapat egy része kifáradt az előző túrán, ebből egy kicsit lecsíptem, és egyből az Árpád-kori templomnál kezdtünk. Aki akart, ide is benézhetett, szerencsére erre is sokan kíváncsiak voltak. Ez a templom már nem annyira látványos, viszont a története annál kalandosabb. A fiatalember, aki bemutatta a templomot, szintén nagyon felkészültnek bizonyult. Ez is tanulságos volt. A falu lakói termelték ki az agyagot a téglákhoz, a templom mögött égették ki, és ők maguk építették fel a templomot 1230 körül. Akkoriban még volt összetartás. Ha már ott jártunk, megnéztük a tégláégetőt is, és mellette el is indultunk a túraútvonalon. Házak között, erdőn, mezőn vezetett az út. A lapos Kisalföldhöz szokott szemünknek minden kis völgy és domb különleges volt. Mindenfelé nyíltak az apró réti virágok, sejtelmes volt az erdő. Lenyűgöző 4,5 km volt!

Ismét buszra szálltunk, és elindultunk utolsó úti célunkhoz. A gyerekek ezt várták a legjobban, a bivaly és vadló rezervátumot. Na azért előtte Pityerszert is megnéztük, szintén tárlatvezetéssel. Mindenki feszült figyelemmel hallgatta a település és az épületek történetét. A fiatal hölgyről is csak pozitívan tudok nyilatkozni, nagyon közvetlen és informatív volt! A régiek életmódjáról, mai szemmel furcsaságairól nagyon tényyszerűen, kissé humorosan beszélt, nem elítélve a múlt szokásait. Engem az épületek emberléptékűsége, és egyszerű funkcionalitása fogott meg. Volt, akit az 1912-ben készült cséplőgép. A kilátás sem volt semmi a szomszédos Keserűszerre! A gyerekek a tyúklétrát is kipróbálták. Aki ide látogat, és bakkecskét akar venni, mindig van eladó, alkuképes 6.000 Ft-ért! Végül még megmutatták nekünk Magyarország legrégebbi eredeti helyén álló kástuját.

A Pityerszertől pár perc sétára található a bivaly és vadló rezervátum. A völgy filmbe illően szép, a vadlovak szerencsére a kerítéshez közel álltak. A kislányok nagyon örültek volna, ha lobogó sörényel vágtaznak, de csak legelésztek. A dombtetőn a bivalyok kisebb-nagyobb csoportja lustálkodott. A kisfiúk remélték, hogy a bölények majd az ő kedvükért fejfel egymásnak rohannak, de hát azért ennyi minden nem jöhet össze egyszerre!

Úgy érzem, egy nagyon szép napot töltöttünk el az Őrségben! A visszajelzések is ezt igazolják! Kicsit sűrű volt a program, de legalább sok mindent láttunk!

Pálfi László